

מחשבת קצרה על הדף

הרב יחזקאל הרטמן
SHORT MACHSHAVA ON THE DAF

שם משמואל קורח - לחתונה

ענין שבעת ימי המשתה ושבע ברכות. יש לפרש עפ"י דברי הוזה"ק (ח"ג צ"א): שור או כשב או עז כי יולד והי' שבעת ימים תחת אמו בגין לאתישבא בי' ההוא חילא ואתקיים בי' ובמה יתקיים בי' כד ישרי עלי' שבת חד וכו' ירצה לקרבן אשה לה' בקיומא דשבת חד דאעבר עלי'. וכבר אמרנו בשם מפרשים דאין הכוונה יום שבת לבד, דא"כ יוכשר תיכף אחר השבת, אלא הכוונה שבוע אחד שנקרא שבת אחת. והטעם יש לומר שבשביל שיתישב בו הכח הנעלם השורה בזה העולם הנברא בשבעת ימי בראשית צריך שיעברו עליו כל שבעת ימי בראשית:

והנה כ"ק אבי אדמו"ר וצללה"ה הגיד הטעם דברכת חתנים בעשרה ויליף לה (כתובות ז'): מהכתוב במקלות ברכו אלקים ה' ממקור ישראל, משום דע"י הנשואין נעשה האדם כללי, כאמרם ז"ל בש"ס ר"ה (ל"ב): כיון דאתו רבים מינה כרבים דמיא. וזהו הלשון ממקור ישראל כמו מקור הנובע תמיד והוא כלל המים, וצריכין להמשיך לו ברכה לענין חדש שנתהוה בו היינו ענין כללי, ע"כ צריכין להיות בעשרה שהוא כלל, ודפח"ח. וממוצא הדברים שהאדם על ידי הנשואין נעשה ברי' חדשה, שעד עתה הי' פרט ועכשיו נעשה כללי. ובזה יובן הענין שמוחלין לו על כל עונותיו (כבירושלמי בכורים פ"ג ה"ג), כי נעשה ברי' חדשה וכקטן שנולד דמי ואיננו אותו האיש שעשה אותן המעשים. ובזה יש ליתן נמי טעם על שבעת ימי המשתה, כדי שיתישב בי' האי חילא כמו והי' שבעת ימים תהוה אמו: ויש להסביר עוד הדבר, כי ידוע שבכל יום משמשת מדה אחת משבע המדות, ביום הראשון חסד, וביום השני גבורה וכו', ובשבעה ימים נכללות כל המדות, ע"כ להיות נעשה האדם כללי צריך שיעברו עליו כל שבעת הימים בעודו בחופת כבודו. ובזה יש לומר נמי הענין שבע ברכות שיהי' מבורך מכל צד ומכל בחינה, ועי"ז נעשה כללי.

כתובות ח

עניין: שבע ברכות

זהר ח"ג דף מד ע"ב

נוקבא צטמרוי הוה האדם לצדו. לכתר סליקו תרין וקמו. טבע כחדא: ת"ח בשעתח דאתכנס (ס"א דאתתקנת) לגבי אדם קב"ה צריך לון הה"ד (בראשית א) ויצרך אותם אלהים כחון דמצרך לכלה בשבע ברכות. מכאן אוליפגא חתן וכלה כיון דאתצרכן בשבע ברכות דתדבקן כחדא כדוגמא דלעילא. ועל דא מאן דאתי לאתצרכא צלגתו דאתרא הא פגיס זוגא (כביכול עבד צ' רשויות לעילא) דהא זוגא דכ"י ציה בקב"ה בלחודי זוגמא דליתו ברחמי וזוגמא דליתו בדיגא. ת"ח מאן דמתצרכ צלגתו דאתרא כאלו משקר ציה בקב"ה וככ"י ועל דא קב"ה *לא מכפר ליה בתשובה ותשובה תלי"א עד דיכתלק מעלמא הה"ד (ישעיה כב) אם יכופר העון הזה לכם עד תלוותון. וחימתי. בשעתא דעאל בתשובה להוה עלמא וחית ליה לקבלא עונשא. ר' אלעזר אמר מאן דמשקר צכ"י לא יתקבל בתשובה עד דיתדן בדיגא דגיהנס כ"ס מאן דמשקר צכ"י וצקצ"ה. וכ"ס אי אטרח ליה לקב"ה למעבד דיוקנא דממזר צלגתו דאתרא ואכתיש [א] פומצי דמלכא. רבי חייא פתח ואמר (משלי כח) גוזל חביו ואמו וגו'. חביו דא קב"ה אמו דא כ"י מאי גוזל כד"א (ישעיה ג) גזלת העני צבתיכס. ומאן חיו מאן דחמיד אתתא אתרא דלאו חיו צת זוגיה. תמן תנין כל הגהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאלו גוזל לקב"ה וכ"י דכתיב גוזל חביו ואמו וגו'. כל הגהנה מן העולם הזה כלל דא חיו איננו מאן דאתדבק צלגתו למהני מנה ואע"ג דלית פנויה ואהני מנה בלא ברכה כאלו גוזל לקב"ה וכנסת ישראל. מ"ט בגין דזוגא דלחון בשבע ברכות הוה. ומה על פטיה קך מאן דיתדבק צלגתו אתרא דקחיס בגוגא דלעילא בזוגא דשבע ברכות עאכ"י. (משלי כח) חבר הוא לאיש משחית דא יצבעס

